

[Inger Gautier Schmit.]

enkelte Bestemmelser fra det offentlige Side vilde virke regulerende og vejledende og maaske ogsaa aabne Forældrenes Øjne for den Risiko, som deres Børn ofte løber ved at færdes meget ude i Mørketiden.

Jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister, at der paa dette Omraade bliver foretaget Overvejelser og taget Initiativ til Værn for vore Børn og ganske unge.

Boeck-Hansen: Finansministeren har jo ikke tænkt sig at forøge Skatterne — han har vel heller ikke tænkt sig, at de skulde nedskæres —, men jeg vil dog gerne gøre opmærksom paa, at vi for nylig har faaet en i Realiteten ikke ringe Skat, idet der er lagt en Særskat paa Arbejdsgiverne. Dengang man gennemførte en Lønforhøjelse for de lavest lønnede, blev den gennemført paa den Maade, at det Dyrtidstillæg, som faldt paa de Arbejdere, der havde mere end 80 Kr., skulde indgaa til Arbejdsfordelingskasserne, og idet denne Arbejdsfordelingskasses eventuelle Underskud skal dækkes af Staten, bliver det i Realiteten en Indtægt for Staten. Dette forekommer mig at være noget uretfærdigt. Hvor mange Millioner Kroner det kommer til at dreje sig om, er vel ikke godt at vide, og jeg tror heller ikke, at den højtærede Arbejdsminister er helt klar over det, men jeg tror dog, at det bliver mere end en halv Snes Millioner, det kommer til at dreje sig om.

Jeg vil gerne understrege, at det forekommer mig at være meget uretfærdigt, at man har lagt en saadan Særskat paa, og den kan naturligvis heller ikke andet end bevirke, at Produktionen bliver fordyret. I øvrigt er den Lov teknisk set saa uheldig, at det har været meget vanskeligt for dem, der skal arbejde med den, at finde ud af, hvorledes den skulde administreres. Jeg har faaet den Opfattelse, at ogsaa Arbejdsministeriet har haft meget vanskeligt ved at finde ud af det, eftersom det varede adskillige Dage, lige fra 23. September til 4. Oktober, før der kom en Vejledning. Og denne Vejledning var ikke saa udtømmende, at man i Virkeligheden kan klare dette Spørgsmaal helt ud; specielt for Løsarbejdere er det uhyre vanskeligt at administrere Loven.

Motivet til, at man gennemførte denne Særskat, var ganske særlig dette, at man ængstede sig, at Arbejdsgiverne ellers maaske vilde gaa bort fra at arbejdsfordele, i hvert Fald i den Udstrækning, som de hidtil havde gjort, idet de mente, at de ved at gaa bort fra denne Arbejdsfordeling kunde

faa et Arbejde udført billigere. Nu maa jeg paa Forhaand sige, at det er naturligvis ikke utænkeligt, at adskillige Arbejdsgivere gerne vilde søge at spare paa Udgifterne, men paa den anden Side maa man vel erkende, at Arbejdsfordelingsloven er blevet anvendt i meget væsentlig Udstrækning, ganske specielt hvor der har været Tale om private Arbejdsgivere og deres Arbejdere. Denne Lov har mødt megen Forstaaelse fra begge Sider, og jeg synes derfor, det er forkert, at man oven i Købet satte Arbejdsgiverne i Særskat bagefter.

Jeg vilde være glad, hvis den højtærede Finansminister kunde oplyse os om, hvor meget den Skat, som i Fjor, tror jeg, blev lagt paa de kooperative Foretagender, nu giver. Jeg tror, det er ganske minimalt, denne Skat har virket, og at det ikke er store Summer, der er kommet ind ad denne Vej. Derfor vilde jeg tro, man stadig maa fastholde, at det vil være rigtigt at beskatte disse kooperative Foretagender paa en saadan Maade, at deres Omsætning bliver beskattet med lige saa store Beløb, som Omsætningen bliver beskattet i Realiteten i det frie Erhverv. Vi er jo ikke, i hvert Fald er jeg ikke saa yderliggaaende som det ærede Medlem Hr. Frits Clausen, der ønsker de kooperative Foretagender fuldkommen forbudt. En saadan Fremgangsmaade kunde vi slet ikke tænke os, ganske simpelt fordi vi mener, at det vilde være stridende mod Grundloven. Man har efter min Mening fuld Ret til at gaa ind i en fælles Produktion, Ret til fælles Indkøb o. lign. Derfor vil vi ikke følge den Fremgangsmaade, som det ærede Medlem Hr. Frits Clausen ønsker; men vi mener, at denne Form for Erhverv maa bære tilsvarende Byrder som det frie Erhverv.

Jeg ser nu, at man regner med et Underskud for Det kongelige Teater paa en halvanden Million Kroner. Dette er vel nok et stort Beløb, men paa den anden Side kan jeg meget godt forstaa, det er blevet saa stort, og jeg for mit Vedkommende vil ikke synes, det er urimeligt, tværtimod, jeg mener, det er rigtigt, at Staten støtter Det kongelige Teater, specielt i de nuværende Tider, hvor der udføres et Arbejde i Kulturens Tjeneste, som jeg ikke paa nogen Maade vil undervurdere. Tværtimod, jeg kunde godt tænke mig, at man udvidede dette Teaters Arbejde, naar engang Statsradiofonien flytter hen i sin store nye Bygning, saaledes at den Dobbeltscene, som i sin Tid blev indrettet, kom i Brug igen. Der kunde maaske foretages nogle Ændringer ved Udsmykningen, saa at